

Arrest

nr. 225 061 van 21 augustus 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als voogd van X van Albanese nationaliteit, op 10 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 maart 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2016 dient de minderjarige B.N. (hierna: de verzoekende partij) als niet-begeleide minderjarige een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 4 januari 2017 neemt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 185 628 van 20 april 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 11 juli 2018 dient de voogd van de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 11 september 2018 wordt de verzoekende partij gehoord en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie voor de periode van zes maanden met het oog op opzoekingen in het kader van het bepalen van een duurzame oplossing.

1.6. Op 8 oktober 2018 wordt een verzoek verzonden teneinde een "Family Assessment" (hierna: FA) te bekomen.

1.7. Op 23 oktober 2018 ontvangt de verwerende partij het antwoord op het verzoek vermeld in punt 1.6. in het Albanees. Op 30 oktober 2018 ontvangt zij de vertaling hiervan.

1.8. Op 10 december 2018 wordt een samenvatting van de voornaamste resultaten van het FA overgemaakt aan de voogd van de verzoekende partij.

1.9. Op 14 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de voogd een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer S.S. (...) van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie,

Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde B.N. (...),

(...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Is in het bezit van een paspoort BJ0747219 geldig van 05/08/2016 tot 04/08/2021.

Betrokkene kwam op 11/09/2016 in België aan en diende op 22/09/2016 een asielaanvraag in. Hij werd dezelfde dag nog gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. Op 07/10/2016 werd er een voogd aangesteld. Na onderzoek van de asielmotieven en de voorgelegde stukken oordeelde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 05/01/2017 dat ze het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene niet in overweging namen. Albanië staat geklasseerd als een veilig land en uit de verklaringen blijkt niet dat er een gegronde vrees bestaat voor betrokkene bij een eventuele terugkeer. De voogd ging in beroep tegen deze beslissing maar bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting werd dit beroep verworpen.

Op 11/07/2018 diende de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/5 van de wet van 15/12/1980 waarin hij het volgende meldt:

Betrokkene wordt al heel zijn leven geconfronteerd met de vete tussen zijn familie en de familie van H.M. (...). Initieel was het N. (...) oom in BE (B.T. (...)) die in aanvaring kwam met een lid van de familie M. (...). Deze gebeurtenis blijft de familie T. (...) (familie moederszijde) tot op heden achtervolgen. N. (...) was voor zijn vertrek de enige van het mannelijke geslacht met het bloed van de T. (...) -familie in zich. Hierdoor werd hij reeds jaren gevisieerd bedreigd en zelfs aangevallen waardoor hij beperkt was in zijn bewegingsvrijheid. Wanneer betrokkene naar school ging, was dit steeds onder begeleiding van één van zijn zussen of één van zijn ouders. Na een incident waarmee N. (...) met de dood werd bedreigd en de zonen van H.M. (...) hem een mes naar de keel richtten, wendde de vader zich tot de politie. Deze probeerde beide partijen te kalmeren maar er kwamen geen beschermingsmaatregelen of een straf voor de zonen van H.M. (...) voor de geuite bedreigingen. Dit alles deed betrokkene beslissen om te vluchten uit Albanië zonder medeweten van zijn ouders want hij wist dat ze hem dit niet zouden toestaan.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 11/09/2018.

Tijdens het gehoor verklaart betrokkene dat hij met de bus naar Europa reisde en 3 weken na zijn aankomst via zijn ouders te weten kwam dat hij familie in België heeft. Hij kan weinig informatie geven over het conflict tussen zijn familie en de familie van H.M. (...), enkel het incident waarbij er een mes op zijn keel werd gezet kan hij beschrijven. Hiervoor werd een klacht ingediend bij de politie maar er werden geen maatregelen genomen. N. (...) haalt aan zijn ouders te missen en wil dat ze ook naar België komen.

Betrokkene werd op 11/09/2018 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie door bureau MINTEH in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Er werd door bureau MINTEH een Family Assessment uitgevoerd. Na contact met de ouders, heeft de sociale overheidsdienst te Albanië haar antwoord overgemaakt (cfr. vertaling elektronisch dossier dd. 10/12/2018) Een samenvatting van deze vertaling werd ook overgemaakt aan de voogd (cfr. elektronisch dossier dd 10/12/2018).

Uit het sociaal verslag bleek dat de woning van de familie kampt met vochtproblemen en dus ongeschikt is om er in te wonen. Enkel de keuken is bewoonbaar. De leefomstandigheden en het conflict met de clan M. (...) hebben ervoor gezorgd dat NBMV Albanië heeft verlaten. Volgens de ouders is het beter dat hun zoon in België blijft. Bij een eventuele terugkeer kan betrokkene op psychologische steun rekenen en worden er voedselpakketten aangeboden.

Rekening houdend met de verklaringen van betrokkene, de bekomen informatie tijdens het gehoor op 13/11/2018 en na het uitvoeren van een FA, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

Vooreerst dient opgemerkt dat de motieven met betrekking tot het element van bloedwraak reeds onderzocht en beoordeeld werden door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het verzoek tot internationale bescherming werd niet in overweging genomen. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting werd verworpen.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. Er dient opgemerkt te worden dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat een duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Men kan aannemen dat de ouders het niet breed hebben in Albanië desondanks wordt er op geen enkele manier aangehaald dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van betrokkene te garanderen via eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan zijn komst in België.

Zowel de resultaten van het gehoor van de NBMV alsook de resultaten van het FA, tonen aan dat betrokkene enkel omwille van economische redenen Albanië heeft verlaten. De redenen voor zijn komst en verder verblijf in België zijn van economische aard en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Aansluitend hierop willen wij benadrukken dat de sociaal-economische omstandigheden niet van die aard zijn dat deze een duurzame oplossing voor de jongen in België rechtvaardigt Conform art. 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag is de plaats van de kinderen bij hun ouders tenzij dit niet in hun hoger belang zou zijn. Dit laatste is geenszins het geval. Wij verwijzen hierbij naar het arrest van de RW 165950 van 08/05/2015 dat onder andere het volgende stelt: "socio-economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind". Een terugkeer naar Albanië betekent evenmin een schending van artikel 3 IVRK Opnieuw eveneens in bovenvermeld arrest stelt de RW dat dit artikel (en haar genera! comments) niet kan gelezen worden als "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land." Daarenboven stelt arrest RW165950 van 08/05/2015: "Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan het eerste streepje van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te

worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders. Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8EVRM gezien hij tot voor zijn komst naar België altijd in Albanië verbleven heeft bij zijn familie. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij zijn ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1. Op 11 juli 2018 diende verzoeker een aanvraag in voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor de minderjarige.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor NBMV's:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugleiding kan pas afgeleverd worden indien vaststaat dat de

duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat, dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning afgeleverd te worden.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen, vooraleer er een bevel tot terugbrenging kan worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer het volgende:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en ten lasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of:

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige. "

Relevant in casu is verder de General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind, dat specifiek handelt over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs."

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall

in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;

- The availability of care arrangements for that particular child;

- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;

- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country:

- The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations " (art. 8);

- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background" (art. 20)."

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin."

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat de dienst MINTEH er toe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de

duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Albanië indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang. Daarbij moet ook gekeken worden naar de socio- economische omstandigheden. Zolang hierover geen duidelijkheid is, kan met niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Albanië.

De Raad voor Vreemdelingebedwistingen bevestigde het bovenstaande in haar arrest nr. 136 353 van 15 januari 2015:

Zelfs rekening houdend met deze gegevens kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat verwerende partij in casu uitgaat van een veronderstelling dat een opvang door de ouders mogelijk is, doch zonder dit blijkt dat concreet werd nagegaan of er garanties voorliggen voor een adequate opvang door de ouders. De enkele vaststellingen dat de minderjarige tot eind 2011 bij haar ouders verbleef, de ouders van de minderjarige zijn geïdentificeerd en dat er af en toe nog contact is tussen de minderjarige en diens ouders, kan in casu in redelijkheid nog niet volstaan en »garantie dat de ouders de minderjarige adequaat kunnen opvangen, te meer gelet op het gegeven dat zij de minderjarige op dertienjarige leeftijd - en gele» op de» jonge leertijd in een toestand van kwetsbare* toestand - achterlieten in België. De [••]

afbreuk te doen. De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voorliggen.

Bij gebreke aan concrete elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verwerende partij in casu enkel is uitgegaan van een vermoeden op dit vlak. Zij ging uit van een vermoeden dat de ouders de minderjarige kunnen opvangen en dit zonder de garantie op een adequate opvang na te gaan en dit rekening houdende met het kind dat de minderjarige intussen heeft met een erkend vluchteling uit Kosovo. Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen kan ook geenszins worden aangenomen als zou de bewijslast in deze volledig en enkel op de schouders van de verzoekende partij berusten of als zou verwerende partij op de enkele grond dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 81/14 en volgende van de Vreemdelingenwet volgens haar niet het bewijs worden geleverd dat de ouders niet in een (adequate) opvang kunnen voorzien, steeds onmiddellijk kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hiertoe dienen, overeenkomstig hetgeen de wetgever heeft voorzien, garanties voor te liggen.

2. Verwerende partij kan bijgevolg enkel een bevel tot terugbrenging afleveren, indien er garanties op adequate opvang voorhanden zijn. Daartoe dient overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet door verwerende partij aangetoond te worden dat "de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen

Deze garanties ontbreken echter compleet. De bestreden beslissing is dan ook op verschillende punten gebrekkig.

2.1. Zowel uit de beslissing van het CGVS als uit de Family Assessment uitgevoerd door de sociale overheidsdienst in Albanië, blijkt om te beginnen dat verzoeker reële problemen heeft in zijn dorp. Het conflict met de familie M. (...) had een serieuze impact op verzoekers leven.

Verwerende partij veegt deze problemen echter van tafel, en maakt er zich zeer gemakkelijk vanaf door te verwijzen naar de negatieve beslissing van het CGVS, die bevestigd werd door Uw Raad:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de motieven met betrekking tot het element bloedwraak reeds onderzocht en beoordeeld werden door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het verzoek tot internationale bescherming werd niet in overweging genomen. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbedwistingen werd verworpen."

Deze motivering is echter gebrekkig.

Het CGVS twijfelde niet aan het conflict en de problemen met de familie M. (...) in verzoekers dorp, maar stelde dat deze problemen geen vervolging uitmaken overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Volgens het CGVS gaat het om een interpersoonlijk en gemeenschappelijk conflict.

Ook het onderzoek ter plaatse in Albanië door de sociale overheidsdienst, hetgeen uitgevoerd werd op vraag van verwerende partij, bevestigt het conflict.

Het is correct dat de procedure voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet niet tot doel heeft om te beoordelen of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verwerende partij dient echter wel degelijk rekening te houden met alle elementen in het dossier, en kan het conflict met de familie M. (...) niet zomaar aan de kant schuiven, louter en alleen omdat het conflict volgens het CGVS niet zodanig ernstig is dat het vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie uitmaakt. Dit conflict had immers een serieuze impact op verzoekers leven in Albanië. Zo kon verzoeker niet alleen naar school wandelen, maar moest hij steeds begeleid worden door familie. Verder werd verzoeker ernstig in zijn bewegingsvrijheid beperkt door deze bedreigingen, en kwam hij zelden buiten.

Ook op school had verzoeker problemen met de kinderen van de familie M. (...), en werd hij regelmatig bedreigd.

Verwerende partij hield ten onrechte geen rekening met dit conflict bij het bepalen van de duurzame oplossing voor verzoeker. Dit vormt een onzorgvuldige werkwijze. Voorts maakt dit conflict net dat er onvoldoende garanties voorhanden zijn op een adequate opvang voor verzoeker bij een terugkeer.

2.2. Ten tweede kan verwerende partij niet gevolgd worden wanneer ze het volgende stelt: "Zowel de resultaten van het gehoor van de NBMV alsook de resultaten van het FA, tonen aan dat betrokkene enkel omwille van economische redenen Albanië heeft verlaten. "

Verwerende partij ziet hierbij over het hoofd dat zowel in het gehoor van verzoeker als uit de resultaten van de Family assessment blijkt dat het conflict met de familie M. (...) eveneens aan de basis van zijn vertrek lag. Verwerende partij miskent hier de stukken van het dossier, en gaat onzorgvuldig te werk.

2.3. Ten derde veegt verwerende partij de conclusies van het onderzoek van de sociale overheidsdienst in Albanië aan de kant, zonder hierover afdoende motieven aan te brengen.

Deze sociale overheidsdienst, die net op vraag van verwerende partij een onderzoek uitvoerde, concludeerde dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn gezin:

"Op basis van het afgenomen interview met de familie van N. (...), met de administrator van de lokale eenheid en enkele inwoners van de gemeente is het beste dat N.(...) blijft waar hij is omdat de omstandigheden waarin zijn familie leeft erg ongeschikt zijn voor een minimaal leven en ook vanwege het conflict dat ze hebben met de familie M. (...).

De verklaringen die de familieleden gegeven hebben zijn waar omdat die verklaringen bevestigd werden door de Administrator van de Lokale Eenheid Shishtavec, zoals ook door de klastitularis mr. M.T. (...), het dorpshoofd van het dorp A.T. (...) en andere leden van de gemeenschap die bevraagd zijn.

Gebaseerd op het interview afgenomen van deze familie denkt de evaluator dat de familie niet voor betrokkene kan zorgen en ze kunnen ook niet voor de minimale levensvoorzieningen zorgen omdat het financieel onmogelijk is daar de inkomsten onvoldoende zijn.

De familie vertelden dat behalve de liefde die ze hebben voor hun zoon zij hem niet veel anders kunnen bieden om een goed leven te hebben en daarboven is N. (...) ook niet veilig omwille van het conflict dat ze hebben." (eigen markering)

Verwerende partij oordeelde tegen de stukken van het administratief dossier in dat men kan aannemen dat de ouders het niet breed hebben in Albanië, [maar] desondanks wordt er op geen enkele manier aangehaald dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van betrokkene te garanderen via eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan zijn komst in België. "

'Niet breed hebben' is in casu een serieus understatement Verzoeker en zijn gezin wonen in een huis bestaande uit twee verdiepingen. Het gehele huis is onbewoonbaar, met uitzondering van de keuken. Het voltallige gezin, namelijk verzoeker, zijn vader, moeder en twee zussen, leeft en slaapt in de keuken. Dit is ook de ruimte waar gasten worden ontvangen. De familie heeft een jaarinkomen van ongeveer 327 euro.

Uit het onderzoek dat op vraag van verwerende partij plaatsvond, blijkt net wel dat het gezin niet in staat is om de zorg en opvang van verzoeker te garanderen. Verwerende partij negeert de resultaten van een onderzoek dat ze zelf heeft aangevraagd, en gaat daarbij dan ook niet alleen onzorgvuldig maar ook intellectueel oneerlijk tewerk. Verwerende partij laat het ook na om te motiveren waarom ze de conclusies van dit onderzoek in Albanië naast zich neerlegt.

Verwerende partij vergeet hierbij dat op verwerende partij de bewijslast rust om aan te tonen dat er garanties op adequate opvang zijn bij een terugkeer naar Albanië. Het rapport van de sociale overheidsdienst van Albanië toont duidelijk aan dat er geen garanties zijn op adequate opvang, wel integendeel. Verwerende partij wijst dit rapport dan ook al te makkelijk van de hand. Het klopt dat socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat er garanties op adequate opvang dienen te zijn, vooraleer verwerende partij een bevel tot terugbrenging kan afleveren. Verwerende partij faalt in haar bewijs van deze garanties op een adequate opvang in Albanië.

3. Samengevat komt het er op neer dat verwerende partij overeenkomstig artikel 61/14 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet moet kunnen garanderen dat er voor verzoeker adequate opvang en verzorging voorhanden is in Albanië. De bewijslast ligt hierin bij verwerende partij.

Verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast. In de eerste plaats hield verwerende partij ten onrechte geen rekening met het conflict waarvan verzoeker het slachtoffer is, en dat een grote impact heeft op zijn dagelijks leven (op zijn bewegingsvrijheid, scholing, veiligheid en welzijn). Het rapport van de sociale overheidsdienst in Albanië, dat door verwerende partij zelf werd aangevraagd, die ter plaatse in Albanië een onderzoek uitvoerde, roept verder een aantal belangrijke obstakels in die verhinderen dat verzoeker zomaar terug bij zijn ouders kan intrekken. Verwerende partij slaagt er niet in om te motiveren

waarom deze bezwaren van de sociale overheidsdienst van Albanië van geen tel zouden zijn, en gaat onzorgvuldig te werk door onvoldoende aandacht aan dit rapport te besteden. Omwille van het bovenstaande, werden de ingeroepen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of de hierboven vermelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de voogd namens de verzoekende partij op 11 juli 2018 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;*
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- de machtiging tot verblijf in België.*

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip *“duurzame oplossing”*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

In dit verband kan eveneens worden gewezen op artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:
1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

3.4. De voogd diende namens de verzoekende partij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. In de aanvraag en het gehoor beriep de verzoekende partij zich op problemen in Albanië ten gevolge van een vete tussen haar familie en de familie M., waardoor zij reeds jaren geïsoleerd werd, bedreigd en aangevallen waardoor zij beperkt was in haar bewegingsvrijheid. Voorts blijkt uit het “Family Assessment” dat de verzoekende partij Albanië heeft verlaten omwille van het conflict met de familie M. en omwille van de leefomstandigheden, waarbij de ouders leven in armoede en de gezinswoning kampt met vochtproblemen waardoor enkel de keuken leefbaar is.

De bestreden beslissing sluit de aanvraag af en beveelt om de verzoekende partij terug te brengen naar Albanië.

3.5. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing, meent de verwerende partij dat, hoewel aangenomen kan worden dat de ouders het niet breed hebben in Albanië, er op geen enkele manier wordt aangehaald dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van de verzoekende partij te garanderen via de eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden gebeurde tot aan haar komst naar België. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij haar ouders mist, dat uit het FA blijkt dat de gezinswoning met vochtproblemen kampt en enkel de keuken bewoonbaar is, dat de ouders menen dat de verzoekende partij beter in België blijft, dat bij een eventuele terugkeer de verzoekende partij kan rekenen op psychologische steun en er voedselpakketten worden aangeboden. Volgens de verwerende partij kan rekening houdend met de verklaringen van de verzoekende partij en het FA, niet gesteld worden dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij in België ligt. Betreffende de bloedwraak wordt gesteld dat deze elementen reeds onderzocht en beoordeeld werden door het CGVS en het verzoek tot internationale bescherming niet in overweging werd genomen, dat Albanië geklasseerd staat als een veilig land en uit de verklaringen niet blijkt dat er voor de verzoekende partij bij een terugkeer een gegronde vrees bestaat en dat het beroep bij de Raad werd verworpen. Betreffende de economische redenen om Albanië te verlaten, motiveert de verwerende partij nog dat dit motief vreemd is aan de Vreemdelingenwet en niet toelaat een tijdelijk verblijf aan de verzoekende partij toe te kennen, dat de geijkte procedures dienen gevolgd te worden en dat de sociaal-economische omstandigheden niet van die aard zijn dat deze een duurzame oplossing voor de verzoekende partij in België rechtvaardigen. De verwerende partij wijst op de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag waaruit blijkt dat de plaats van de kinderen bij hun ouders is tenzij dit niet in hun hoger belang zou zijn, dat dit niet het geval is, dat socio-economische overwegingen op zich niet voldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouders en kind, dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en haar general comments niet kunnen gelezen worden als voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land, dat gelet op artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, die het in overweging nemen van economische elementen niet uitsluit, doch uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt, niet kan gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen afgewogen te worden alvorens gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Concluderend stelt de verwerende partij een spoedige terugkeer naar het herkomstland voor waar de verzoekende partij kan herenigd worden met haar ouders, dat rekening houdend met haar leeftijd en de beperkte duur van het verblijf in België, een terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM gezien zij tot voor haar komst altijd in Albanië heeft verbleven bij haar familie, zodat het tot nog toe in België opgebouwde gezins- en privéleven niet opweegt tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar ouders. Tot slot wordt gewezen op de mogelijkheid om beroep te doen op verschillende programma's van terugkeer en re-integratie.

Uit deze overwegingen blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat een duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op een hereniging met de ouders met de steun van de aanwezige organisaties (voedselpakketten, psychologische steun).

3.6. De verwerende partij ziet dus nog steeds een duurzame oplossing in een hereniging van de verzoekende partij met haar gezin, en met steun van de aanwezige diensten en organisaties waarop beroep kan gedaan worden. De bestreden beslissing strekt er dan ook toe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land waar de ouders van de verzoekende partij wonen en leven.

3.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat in zoverre de verzoekende partij zou menen dat geen individueel onderzoek werd gevoerd naar een duurzame oplossing, zij niet kan gevolgd worden. Immers werd op grond van de in punt 3.5. weergegeven motieven, waarbij de verwerende partij haar overwegingen heeft gebaseerd op de elementen van het dossier, de verklaringen van de verzoekende partij en het opgevraagde FA, geconcludeerd dat een duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op een hereniging met de ouders. Gelet op het feit dat door de verwerende partij aldus een duurzame oplossing werd bepaald, kan zij overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet wel degelijk overgaan tot het afleveren van een bevel tot terugbrenging aan de voogd.

3.8. De verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift op dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, dat overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde zich dient te vergewissen dat er garanties zijn qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst, gelet op de behoeften volgens leeftijd en graad van zelfstandigheid, dat onder meer de voorwaarde moet vervuld zijn dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een ander familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, dat de general comment n° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind relevant is, dat expliciet gesteld wordt dat een staat een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals de specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer een beslissing genomen wordt met betrekking tot het kind, dat eveneens gesteld wordt dat een terugkeer slechts mag wanneer dit in het belang van het kind is, dat hiertoe rekening dient te worden gehouden met onder andere sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier, dat tot slot ook onomwonden gesteld wordt dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd. De verzoekende partij betoogt dat uit deze bepalingen blijkt dat de dienst MINTEH ertoe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst, dat er slechts kan besloten worden dat een duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Albanië indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang, dat daarbij ook moet gekeken worden naar de socio-economische omstandigheden, dat zolang hierover geen duidelijkheid is, men niet kan stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Albanië. Zij meent dat het bovenstaande bevestigd wordt in het arrest nr. 136 353 van 15 januari 2015 van de Raad.

Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat waar de verzoekende partij stelt dat in paragraaf 85 van de General Comments n° 6 onomwonden gesteld wordt dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd, zij er aan voorbijgaat gaat dat dit gesteld wordt voor het geval er is sprake is van afwezigheid van de mogelijkheid tot zorg door de ouders of leden van de uitgebreide familie, wat *in casu* aldus niet het geval is in de in de bestreden beslissing voorgestelde duurzame oplossing.

Voorts lijkt de verzoekende partij er aan voorbij te gaan dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en onderzoek werd gevoerd naar de gezinssituatie en de mogelijkheid om het kind op te vangen, gelet op haar behoeften volgens haar leeftijd en graad van zelfstandigheid, het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Er kan volstaan worden met een verwijzing naar de motieven weergegeven in punt 3.5. waaruit blijkt dat de zorg en de opvang kan geschieden door de ouders, eventueel, gezien de levensomstandigheden, met hulp van voedselpakkettenvoorzieningen en psychologische hulp en waaruit ook blijkt dat het element van bloedwraak reeds onderzocht en beoordeeld werd door het CGVS en het verzoek tot internationale bescherming niet in overweging werd genomen, dat Albanië geklasseerd staat als een veilig land en uit de verklaringen niet blijkt dat er voor de verzoekende partij een gegronde vrees bestaat bij een eventuele terugkeer. Eveneens lijkt de verzoekende partij met haar betoog ook uitdrukkelijk voorbij te gaan aan de motieven van de bestreden beslissing betreffende socio-

economische omstandigheden in het land van herkomst waarin zij zal terechtkomen bij een terugkeer, waarin ook uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en waarin gesteld worden dat de socio-economische omstandigheden niet van die aard zijn dat deze een duurzame oplossing voor de verzoekende partij in België rechtvaardigen, dat de plaats van kinderen conform het Kinderrechtenverdrag bij hun ouders is tenzij dit niet in hun hoger belang is, wat *in casu* niet het geval is, dat socio-economische overwegingen op zich niet voldoende zijn om te leiden tot scheiding van ouder en kind, dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en haar general comments niet kunnen gelezen worden als voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land, dat gelet op artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, die het in overweging nemen van economische elementen niet uitsluit, doch uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt, niet kan gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen afgewogen te worden alvorens gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Met haar louter theoretisch betoog in punt 1. van haar middel, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet.

De Raad wijst in dit kader ook op hetgeen wordt bepaald in artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt vastgelegd dat er voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind. Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd omdat zij oordeelde dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar de verzoekende partij kan worden herenigd met haar ouders. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ertoe strekt de eenheid van het gezin te vrijwaren, principe waarnaar artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Betreffende het hoger belang van het kind wijst de Raad er nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geconcludeerd heeft dat er geen redenen zijn die toelaten af te wijken van het vooropgestelde principe van de vrijwaring van de eenheid van het gezin. In deze wijst de Raad erop dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag deze principiële vrijwaring van de eenheid van het gezin ook vooropstelt en slechts voorziet in een scheiding tussen ouders en kind wanneer deze scheiding noodzakelijk is in belang van het kind, bijvoorbeeld *“wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind”*. De Raad stelt vast dat uit het FA niet blijkt dat er sprake is van geweld, noch van een zodanige socio-economische problematiek dat er sprake zou zijn van een vorm van verwaarlozing bij terugkeer. De verzoekende partij toont met haar verwijzingen naar het hoger belang van het kind niet aan dat de verwerende partij *in casu* onvoldoende rekening heeft gehouden met haar hoger belang. Waar de verzoekende partij in dit verband tevens verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat stelt dat de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel onder meer rekening dient te houden met het hoger belang van het kind – wijst de Raad erop dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de minderjarige op wie het door haar genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen. Verder stelt de Raad vast dat uit het door de verzoekende partij geciteerde stuk blijkt dat besloten werd dat er garanties zijn op opvang door de ouders enkel op grond van het feit dat de minderjarige op een bepaald ogenblik bij de ouders verbleef, de ouders zijn geïdentificeerd en er af en toe nog contact is. Uit de beslissing waartegen het beroep gericht was naar aanleiding waarvan het arrest nr. 136 353 van 15 januari 2015 van de Raad geveld werd blijkt voorts dat *“Een verder onderzoek naar de situatie van betrokkene in het land van herkomst (...) niet noodzakelijk (is)”*. In *casu* werd wel degelijk een FA gedaan naar de gezinssituatie in het land van herkomst en werd door de verwerende partij vastgesteld dat er niet wordt aangehaald dat de ouders niet in staat zijn om de zorg en opvang van de verzoekende partij te garanderen via de eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit reeds in het verleden gebeurde, dat de verzoekende partij aangaf zijn ouders te missen en dat bij een terugkeer de verzoekende partij kan rekenen op psychologische steun en er voedselpakketten worden aangeboden.

3.9. Voorts betoogt de verzoekende partij in een punt 2 van haar uiteenzetting dat de verwerende partij enkel een bevel tot terugbrenging kan afleveren als er garanties op adequate opvang zijn, dat daartoe

overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet aangetoond moet worden dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familied wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, dat deze garanties echter compleet ontbreken.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij er aan voorbij gaat dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de mogelijkheid van adequate opvang en de gezinssituatie en de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Er kan volstaan worden met een verwijzing naar de motieven weergegeven in punt 3.5. waaruit blijkt dat de zorg en de opvang kan geschieden door de ouders, eventueel, gezien de levensomstandigheden, met hulp van voedselpakkettenvoorzieningen en psychologische hulp evenals blijkt dat het element van bloedwraak reeds onderzocht en beoordeeld werd door het CGVS en het verzoek tot internationale bescherming niet in overweging werd genomen, dat Albanië geklasseerd staat als een veilig land en uit de verklaringen niet blijkt dat er voor de verzoekende partij een gegronde vrees bestaat bij een eventuele terugkeer.

3.9.1. De verzoekende partij meent dat uit zowel de beslissing van het CGVS als uit het FA blijkt dat zij reële problemen heeft in haar dorp, dat het conflict met de familie M. een serieuze impact had op haar leven, dat de verwerende partij deze problemen echter van tafel veegt en er zich zeer gemakkelijk van afmaakt door te verwijzen naar de beslissing van het CGVS, die bevestigd werd door de Raad, dat deze motivering echter gebrekkig is. Zij betoogt dat het CGVS niet twijfelde aan het conflict en de problemen met de familie M., maar stelde dat deze problemen geen vervolging uitmaken overeenkomstig het vluchtelingenverdrag, dat het immers gaat om een interpersoonlijk en gemeenrechtelijk conflict. Zij wijst erop dat ook het onderzoek ter plaatse in Albanië het conflict bevestigt. Zij stelt dat het correct is dat de procedure voorzien in artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet niet tot doel heeft om te beoordelen of zij in aanmerking komt voor internationale bescherming, doch dat de verwerende partij wel degelijk rekening dient te houden met alle elementen in het dossier en het conflict niet zomaar aan de kant kan schuiven louter en alleen omdat het conflict volgens het CGVS niet zodanig ernstig is dat het geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaakt, dat dit conflict immers een serieuze impact had op haar leven in Albanië, dat zij niet alleen naar school kon wandelen maar steeds begeleid moest worden door familie, dat zij in haar bewegingsvrijheid werd beperkt door de bedreigingen en zelden buiten kwam, dat zij ook op school problemen had met de kinderen van de familie M. en zij regelmatig bedreigd werd. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte met dit conflict geen rekening hield bij het bepalen van de duurzame oplossing, dat dit onzorgvuldig is en voorts dat dit conflict net maakt dat er onvoldoende garanties zijn op een adequate opvang bij terugkeer.

Vooreerst wijst de Raad er op dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ontkend wordt (door de gemachtigde of het CGVS) dat er sprake is van een conflict tussen de familie van de verzoekende partij en de familie M. in het land van herkomst van de verzoekende partij, Albanië. Hieromtrent wordt echter gemotiveerd dat de verzoekende partij weinig informatie kan geven over het conflict en enkel het incident waarbij een mes op haar keel werd gezet kan beschrijven, dat een klacht werd ingediend bij de politie doch dat geen maatregelen werden genomen, volgens haar verklaringen. Voorts wordt omtrent de vete gemotiveerd dat dit element reeds werd onderzocht door het CGVS, dat het verzoek tot internationale bescherming niet in overweging werd genomen, dat Albanië geklasseerd staat als een veilig land en uit de verklaringen niet blijkt dat er een gegronde vrees bestaat voor de verzoekende partij bij een eventuele terugkeer, dat het beroep bij de Raad tegen deze beslissing werd verworpen.

Uit de wetgeving blijkt niet dat de verwerende partij bij het beoordelen van de verklaringen van de minderjarige in het kader van het onderzoek naar een duurzame oplossing geen rekening mag houden met het onderzoek reeds geleverd met betrekking tot dezelfde verklaringen door het CGVS.

De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij het conflict niet zomaar aan de kant schuift louter en alleen omdat het conflict niet zodanig ernstig is dat het vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaakt, doch er eveneens op wijst dat Albanië geklasseerd staat als veilig land en er uit de verklaringen niet blijkt dat er een gegronde vrees bestaat voor terugkeer. De verwijzing naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad en de verwijzing naar het feit dat Albanië een veilig land betreft en uit de verklaringen niet blijkt dat er een gegronde vrees bestaat voor terugkeer, volstaat voor de verzoekende partij om te begrijpen waarom het conflict, dat een impact had op haar leven en

haar bewegingsvrijheid in Albanië, er niet toe kan leiden te besluiten dat er voor haar geen duurzame oplossing mogelijk is in haar land van herkomst.

Immers blijkt uit het arrest nr. 185 628 van 20 april 2017 van de Raad wat volgt:

“De commissaris-generaal stelt in casu vast dat de door verzoeker ingeroepen problemen met de familie M. louter en alleen interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. (...) Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de problemen met de familie M. onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.”

En:

“Uit voormeld document blijkt hoe dan ook geenszins/nergens en verzoeker brengt voor het overige geen concrete en objectieve elementen aan waaruit zou (kunnen) blijken dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbeert. Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen op dat “de politieagent op het laatste incident van september 2016 zelf getuige was. Hij had bijgevolg”, zo stelt verzoeker, “een pv kunnen opstellen en aan de procureur kunnen overmaken teneinde te vervolgen, maad de agent heeft dit niet gedaan hetgeen wijst op een gebrek van de albaneze politie”. Verzoekers algemeen betoog neemt echter niet weg en wijzigt niets aan het feit dat verzoeker en/of zijn familie zelf klacht had(den) kunnen indienen bij de Albanese politie, hetgeen klaarblijkelijk werd nagelaten aangezien verzoeker verklaart zelf nooit klacht te hebben ingediend bij de politie, hij totaal geen weet heeft of zijn familie ooit een klacht heeft ingediend tegen de familie M., en hij niet enig bewijsstuk dienaangaande neerlegt met betrekking tot een eventuele klacht bij de politie. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu dus allerm minst het geval is. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbreekt. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot die problemen niet zouden kunnen of willen helpen. Uit zijn algemeen betoog kan geenszins “een gebrek van de albaneze politie” worden afgeleid, zoals verzoeker het op weinig ernstige wijze voorhoudt, doch wel een manifest gebrek vanwege verzoeker en zijn familie om de problemen met de familie M. bij de Albanese autoriteiten op een officiële wijze aan te kaarten en aan te klagen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij betreffende de vete verwijst naar de overwegingen door het CGVS en de Raad in het kader van het verzoek tot internationale bescherming. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze deze motieven, waarbij er op gewezen wordt dat niet aangetoond is dat het haar betreffende de ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbreekt, dat niet aangetoond wordt dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot die problemen niet zouden kunnen of willen helpen, niet zouden volstaan om vast te stellen dat het conflict geen afbreuk doet aan de vaststelling dat een duurzame oplossing voor de verzoekende partij mogelijk is in Albanië, noch waarom deze motieven, die door haar gekend zijn, zouden dienen te worden herhaald in de bestreden beslissing. Evenmin toont de verzoekende partij aan met welk element betreffende de vete de verwerende partij, door te verwijzen naar de overwegingen van het CGVS en de Raad inzake het verzoek tot internationale bescherming, ten onrechte geen rekening heeft gehouden in het kader van het onderzoek naar een duurzame oplossing. De verzoekende partij toont niet aan waarom het motief dat niet aangetoond is dat het haar betreffende de ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbreekt, dat niet aangetoond wordt dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot die problemen niet zouden kunnen of willen helpen, niet volstaat om vast te stellen dat het conflict en de daarmee gepaard gaande beperking van bewegingsvrijheid door bedreigingen, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat een duurzame oplossing voor de verzoekende partij mogelijk is in Albanië.

Gezien de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het arrest van de Raad inzake het verzoek tot internationale bescherming waarin werd vastgesteld dat niet aangetoond is dat het haar

betreffende de ingeroepen problemen met de familie M. aan nationale bescherming ontbreekt, dat niet aangetoond wordt dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot die problemen niet zouden kunnen of willen helpen, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het conflict, noch dat er omwille van het conflict onvoldoende garanties zijn op een adequate opvang bij terugkeer. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het conflict waarvan zij het slachtoffer is en dat een grote impact heeft op haar dagelijks leven.

3.9.2. Verder meent de verzoekende partij dat de verwerende partij niet kan gevolgd worden wanneer ze stelt dat zowel de resultaten van het gehoor van de NBMV alsook de resultaten van het FA, aantonen dat de verzoekende partij enkel omwille van economische redenen Albanië verlaten heeft, dat de verwerende partij hierbij over het hoofd ziet dat zowel in het gehoor als uit de resultaten van het FA blijkt dat het conflict met de familie M. eveneens aan de basis van het vertrek lag, dat de verwerende partij de stukken van het dossier miskent en onzorgvuldig te werk gaat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij een dergelijk betoog daar in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij tijdens het gehoor verklaringen heeft afgelegd over het conflict en dat uit het FA is gebleken dat de leefomstandigheden en het conflict met de familie M. ervoor hebben gezorgd dat de verzoekende partij Albanië heeft verlaten en daar betreffende het opgeworpen conflict eveneens wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van mening is dat dit element geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de duurzame oplossing gelegen is in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar zij kan herenigd worden met haar ouders.

3.9.3. Tot slot meent de verzoekende partij dat de verwerende partij de conclusies van het onderzoek van de sociale overheidsdienst van Albanië aan de kant schuift zonder hierover afdoende te motiveren, dat deze overheidsdienst, op vraag van de verwerende partij een onderzoek te doen, concludeerde dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar gezin. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij tegen de stukken van het administratief dossier in oordeelt dat *“men kan aannemen dat de ouders het niet breed hebben in Albanië, (maar) desondanks wordt er op geen enkele manier aangehaald dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van betrokkene te garanderen via eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan zijn komst in België.”* De verzoekende partij meent dat het ‘niet breed hebben’ een serieus understatement is, dat zij en haar gezin in een huis bestaande uit twee verdiepingen wonen, dat het hele huis onbewoonbaar is met uitzondering van de keuken, dat het voltallig gezin, namelijk zij en haar vader en moeder en twee zussen leven en slapen in de keuken, dat dit ook de ruimte is waar gasten worden ontvangen, dat de familie een jaarinkomen heeft van 327 euro. Zij meent dat uit het onderzoek net blijkt dat het gezin niet in staat is om de zorg en opvang te garanderen, dat de verwerende partij de resultaten van het onderzoek negeert en daarbij niet alleen onzorgvuldig maar ook intellectueel oneerlijk te werk gaat. Zij stelt dat de verwerende partij ook nalaat te motiveren waarom ze de conclusies van het onderzoek naast zich neerlegt. Volgens de verzoekende partij vergeet de verwerende partij dat de bewijslast op haar rust om aan te tonen dat er garanties zijn op adequate opvang bij een terugkeer naar Albanië, dat het rapport van de sociale overheidsdienst van Albanië duidelijk aantoont dat er geen garanties zijn op adequate opvang, wel integendeel, dat de verwerende partij dit rapport al te gemakkelijk van de hand wijst, dat het klopt dat socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind, doch dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat er garanties op adequate opvang dienen te zijn, vooraleer de verwerende partij een bevel tot terugbrenging kan afleveren. Zij meent dat de verwerende partij faalt in haar bewijs van deze garanties op een adequate opvang in Albanië. Samengevat stelt de verzoekende partij dat het erop neerkomt dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/16 van voormelde wet moet kunnen garanderen dat er voor haar adequate opvang en verzorging voorhanden is in Albanië, dat de bewijslast hierin bij de verwerende partij ligt, dat de verwerende partij in deze bewijslast faalt. Zij meent dat het rapport van de sociale overheidsdienst in Albanië die ter plaatse een onderzoek voerde, een aantal belangrijke obstakels oproept die verhinderen dat zij zomaar terug bij haar ouders kan intrekken, dat de verwerende partij er niet in slaagt om te motiveren waarom deze bezwaren van de sociale overheidsdienst van Albanië van geen tel zouden zijn en zij onzorgvuldig te werk gaat door onvoldoende aandacht aan dit rapport te besteden.

De Raad stelt vast dat uit het door de verzoekende partij geciteerde besluit uit het FA en de overige informatie uit het FA niet volgt dat onomstotelijk wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar het land van herkomst daar opvang en zorg aldaar volstrekt onmogelijk zouden zijn en de ouders niet zouden kunnen instaan voor de zorg en de opvang via de eigen bescheiden middelen en

dit verder te zetten zoals dit in het verleden gebeurde tot de komst naar België, doch wel dat zowel de familie als de evaluator van mening zijn dat het voor de verzoekende partij het beste is in België te verblijven gelet op de socio-economische leefomstandigheden en het aangehaalde conflict met de familie M. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte of tegen de stukken van het administratief dossier in heeft vastgesteld dat de socio-economische omstandigheden er *in casu* niet kunnen toe leiden te besluiten dat een duurzame oplossing in België ligt, onder meer daar, hoewel kan vastgesteld worden dat de ouders het niet breed hebben, er op geen enkele manier wordt aangehaald dat zij niet in staat zouden zijn om de zorg en de opvang van de verzoekende partij te garanderen via de eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan haar komst naar België. Immers blijkt uit het FA geenszins dat opvang en zorg niet mogelijk zou zijn met de eigen bescheiden middelen van de ouders, eventueel aangevuld met bijstand door voorziening van voedselpakketten, waarop ook gewezen wordt in de bestreden beslissing, noch dat opvang en zorg in het verleden niet mogelijk bleek of dat de socio-economische omstandigheden van het gezin veranderd zijn in vergelijking met de periode voor het vertrek van de verzoekende partij naar België, waardoor niet kan gesteld worden dat de opvang en zorg zoals geboden door de ouders in het verleden nog mogelijk is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het 'niet breed hebben' een serieus understatement is, dat zij en haar gezin in een huis bestaande uit twee verdiepingen wonen, dat het hele huis onbewoonbaar is met uitzondering van de keuken, dat het voltallig gezin, namelijk zij en haar vader en moeder en twee zussen leven en slapen in de keuken, dat dit ook de ruimte is waar gasten worden ontvangen, dat de familie een jaarinkomen heeft van 327 euro, wijst de Raad er op dat uit het FA blijkt dat de evaluator stelt dat blijkt dat de familie niet veel bronnen ter beschikking heeft doch dat zij in enkele basisnoden kunnen voorzien met hun inkomsten en de steun die de gemeenschap kan bieden. De verzoekende partij toont niet aan dat ten onrechte werd vastgesteld dat niet blijkt dat de ouders niet kunnen voorzien in opvang en zorg. Zij toont niet aan dat zij geen onderdak kan krijgen. Het feit dat het huis niet volledig kan gebruikt worden toont op zich nog niet aan dat de verzoekende partij bij terugkeer geen onderdak en opvang zou geboden worden. Immers blijkt uit het FA dat de ouders heden in het huis wonen samen met de twee meerderjarige zussen van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hoewel aangenomen kan worden dat de ouders het niet breed hebben in Albanië, er op geen enkele manier wordt aangehaald dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van de verzoekende partij te garanderen via de eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden gebeurde tot aan haar komst naar België. Zij toont niet aan dat opvang en zorg niet mogelijk zou zijn met de eigen bescheiden middelen van de ouders, eventueel aangevuld met bijstand door voorziening van voedselpakketten, waarop ook gewezen wordt in de bestreden beslissing, noch dat de opvang en zorg in het verleden niet mogelijk bleek of dat de socio-economische omstandigheden van het gezin veranderd zijn in vergelijking met de periode voor het vertrek van de verzoekende partij naar België, zodat moet vastgesteld worden dat de opvang en zorg zoals geboden door de ouders in het verleden niet langer mogelijk is. Door enkel opnieuw te verwijzen naar het feit dat enkel de keuken bewoonbaar is voor de familie en het inkomen van de familie laag is, informatie waarvan de verwerende partij blijkens de motieven van de bestreden beslissing kennis had, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het FA blijkt dat de inkomsten van het gezin voorzien worden door landbouw, dat de privé-eigendom van de familie bestaat uit een huis van twee verdiepingen en 1000m² grond, dat van het huis de keuken geschikt is om te leven, dat het huis onder meer is uitgerust met elektriciteit van het net, een wc buiten en een tv, dat de familie kan voorzien in eten en kleding, dat de familie in haar eigen noden voorziet door landbouwwerk, dat de verzoekende partij de 9-jarige scholing heeft afgemaakt in Albanië, dat de verzoekende partij een voorbeeldige gedrag vertoonde en goede resultaten haalde in Albanië, dat zij geen slechte relatie had met haar ouders en de schoolvrienden, dat zij nog wekelijks communiceert met haar familie, dat de gemeenschap in het algemeen gastvrij is en er door de instellingen de nodige psychosociale steun zal geboden worden aan de verzoekende partij en haar familie alsook dat er mogelijkheid is tot aanbieden van voedselpakketten aan families in nood.

Betreffende deze aangehaalde elementen waarom een duurzame oplossing volgens de verzoekende partij, de voogd, de familie en de evaluator van het FA niet kan liggen in een hereniging met de ouders in het land van herkomst – meer bepaald omwille van het aangehaalde conflict en omwille van de socio-economische omstandigheden van het gezin die onder meer blijken uit het FA – werd wel degelijk uitgebreid en afdoende gemotiveerd waarom deze er niet toe leiden te besluiten dat het niet in het belang van het kind is om herenigd te worden met de ouders en waarom deze er niet toe leiden de duurzame oplossing in België te situeren. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing, meent de verwerende partij dat, hoewel aangenomen kan worden dat de ouders het niet breed hebben in Albanië,

er op geen enkele manier wordt aangehaald dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van de verzoekende partij te garanderen via de eigen bescheiden middelen en dit verder te zetten zoals dit in het verleden gebeurde tot aan haar komst naar België. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij haar ouders mist, dat uit het FA blijkt dat de gezinswoning met vochtproblemen kampt en enkel de keuken bewoonbaar is, dat de ouders menen dat de verzoekende partij beter in België blijft, dat bij een eventuele terugkeer de verzoekende partij kan rekenen op psychologische steun en er voedselpakketten worden aangeboden. Volgens de verwerende partij kan rekening houdend met de verklaringen van de verzoekende partij en het FA, niet kan gesteld worden dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij in België ligt. Betreffende de bloedwraak wordt gesteld dat deze elementen reeds onderzocht en beoordeeld werden door het CGVS en het verzoek tot internationale bescherming niet in overweging werd genomen, dat Albanië geklasseerd staat als een veilig land en uit de verklaringen niet blijkt dat er voor de verzoekende partij bij een terugkeer een gegronde vrees bestaat, dat het beroep bij de Raad werd verworpen. Betreffende de economische redenen om Albanië te verlaten, motiveert de verwerende partij nog dat dit motief vreemd is aan de Vreemdelingenwet en niet toelaat een tijdelijk verblijf aan de verzoekende partij toe te kennen, dat de geijkte procedures dienen gevolgd te worden, dat de sociaal-economische omstandigheden niet van die aard zijn dat deze een duurzame oplossing voor de verzoekende partij in België rechtvaardigen. De verwerende partij wijst op de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag waaruit blijkt dat de plaats van de kinderen bij hun ouders is tenzij dit niet in hun hoger belang zou zijn, dat dit niet het geval is, dat socio-economische overwegingen op zich niet voldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouders en kind, dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en haar general comments niet kunnen gelezen worden als voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land, dat gelet op artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, die het in overweging nemen van economische elementen niet uitsluit, doch uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt, niet kan gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen afgewogen te worden alvorens gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Concluderend stelt de verwerende partij een spoedige terugkeer naar het herkomstland voor waar de verzoekende partij kan herenigd worden met haar ouders, dat rekening houdend met haar leeftijd en de beperkte duur van het verblijf in België, een terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM gezien zij tot voor haar komst altijd in Albanië heeft verbleven bij haar familie, zodat het tot nog toe in België opgebouwde gezins- en privéleven niet opweegt tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar ouders. Tot slot wordt gewezen op de mogelijkheid om beroep te doen op verschillende programma's van terugkeer en re-integratie.

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij de resultaten van het FA negeert. Met de enkele stelling dat uit het voormelde onderzoek wel blijkt dat het gezin niet in staat is om de zorg en opvang van de verzoekende partij te garanderen, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de verwerende partij gehouden is de mening van de evaluator van het onderzoek of van de familieleden te volgen, doch wel rekening dient te houden met de vastgestelde feitelijke elementen, wat zij blijkens de motieven van de bestreden beslissing ook heeft gedaan gelet op het feit dat rekening werd gehouden met de bescheiden middelen, met het opwerpen van socio-economische leefomstandigheden en met het aanvoeren van het bestaan van een conflict.

Het FA geeft voornamelijk de mening weer van de evaluator en de familie, doch de verwerende partij heeft zich gebaseerd, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, op de erin gemaakte vaststellingen en hieruit afgeleid dat er, hoewel minimaal, onderdak is door een bewoonbare leefruimte, dat er opvang en zorg kan voorzien worden met de bescheiden middelen zoals dat ook reeds in het verleden gebeurde alsook dat er beroep kan gedaan worden op hulp door voedselpakketten en psychologische bijstand. Door het enkel verwijzen naar het FA, de reeds gekende elementen betreffende de minimale woonvoorziening en het beperkte inkomen en de mening van de familie en de evaluator van het onderzoek, weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen van de verwerende partij niet, noch toont zij aan dat de motieven waarbij gewezen wordt op deze vaststellingen evenals op het feit dat de socio-economische leefomstandigheden op zich niet voldoende zijn om te leiden tot scheiding van de ouders van het kind, dat de plaats van kinderen bij hun ouders is tenzij dit niet in hun hoger belang is, wat *in casu* niet het geval is, foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat het rapport duidelijk aantoont dat er geen garanties zijn op adequate opvang.

Gelet op voorgaande vaststellingen, blijkt niet dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot de stelling dat socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van de ouders van hun kind, maar ook op grond van het FA en de gekende informatie is nagegaan of onderdak, opvang en zorg kan voorzien worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan aldus wel degelijk afgeleid worden waarom de opgeworpen bezwaren in het FA, die aldus socio-economische obstakels betreffen, er niet toe leiden te besluiten dat de verzoekende partij niet kan herenigd worden met haar ouders, wat overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag de plaats van het kind is tenzij dit tegen hun hoger belang ingaat, wat volgens de verwerende partij *in casu* niet het geval is. In deze kan ook verwezen worden naar artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, die verwijst naar voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, waarin gesteld wordt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing de gemachtigde voorrang geeft aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Uit de door de verzoekende partij aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet kan voorts niet afgeleid worden dat de duurzame oplossing niet zou kunnen bestaan uit een hereniging met het gezin indien de ouders van mening zijn dat het kind, omwille van betere levensomstandigheden, beter in België kan blijven. De Raad herhaalt dat uit het FA blijkt dat de verzoekende partij een goede relatie heeft met haar ouders, die beschikken over een woonbare leefruimte en beperkte inkomsten alsook blijkt dat beroep kan gedaan worden op psychologische hulp en voedselpakketten. Voorts weerlegt de verzoekende partij niet dat rekening houdend met haar leeftijd en de beperkte duur van haar verblijf in België een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM gezien zij tot voor haar komst naar België altijd in Albanië verbleven heeft bij haar familie en het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet opwegen tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar ouders. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat een hereniging met haar ouders in het land van herkomst *in casu* ingaat tegen het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij onvoldoende aandacht aan het FA heeft besteed, met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden of bepaalde elementen ervan foutief of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

3.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is nagegaan of de duurzame oplossing voor de verzoekende partij erin bestaat dat zij wordt herenigd met haar familie in het land van herkomst. Zij oordeelde dat er geen redenen voorlagen die toelieten vast te stellen dat de duurzame oplossing zich alsnog in België situeert. Zij was van mening dat de duurzame oplossing bestaat in een hereniging met haar ouders, desgevallend met hulp en bijstand van de aanwezige instanties betreffende de problemen inzake bekostigen van voedsel en de problemen met de familie M., wat blijkt uit de verwijzing naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad inzake het verzoek tot internationale bescherming. De verwerende partij heeft dus een onderzoek gedaan naar een duurzame oplossing, rekening houdende met de gegevens die de verzoekende partij en haar voogd haar ter beschikking hebben gesteld, en geoordeeld dat de eenheid van het gezin het belang van het kind dient. Er blijkt niet dat de verwerende partij hierbij onvoldoende oog heeft gehad voor een effectieve opvang en verzorging van de verzoekende partij of voor haar individuele situatie. Het besluit dat de duurzame oplossing niet in het Rijk ligt maar nog steeds in een hereniging met de gezinsleden, is redelijk en steunt op afdoende onderzoek.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin als de schending van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER